

Sygn. akt III KO 112/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **D. G.**

oskarżonego o czyn z art. 200 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 grudnia 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., właściwy do rozpoznania sprawy zainicjowanej aktem oskarżenia wniesionym przeciwko D. G., któremu zarzucono popełnienie czynu z art. 200 § 1 k.k., postanowieniem z dnia 13 listopada 2020 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.. Wniosek uzasadniono problemami związanymi z prowadzeniem rozprawy przed sądem wnioskującym, spowodowanymi faktem, że Sąd Rejonowy w K., przed którym toczy się postępowanie w sprawie o inny czyn zarzucony D. G., nie wyraża zgody na jego przetransportowanie. W ocenie Sądu Rejonowego w C., w okolicznościach przedmiotowej sprawy, konieczne jest przesłuchanie oskarżonego i odtworzenie w jego obecności filmu z przesłuchania pokrzywdzonej. Ponadto oskarżony złożył wniosek o doprowadzenie go na rozprawę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie nie występują okoliczności mogące uzasadnić przekazanie sprawy w trybie właściwości delegacyjnej innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Przypomnieć należy, że przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy musi być wykładany restryktywnie. Dobro wymiaru sprawiedliwości co do zasady przemawia bowiem za tym, aby w każdej sprawie zachowany został standard konstytucyjny rozpoznania jej przez sąd właściwy według procedury, w której się ona toczy. Odstępstwo od tej zasady jest dopuszczalne w wyjątkowych sytuacjach, gdy wykazano, że konkretna sprawa, właśnie ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, powinna być rozpoznana w sądzie innym niż miejscowo właściwy. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ujawniły się okoliczności pozwalające na stwierdzenie, że właśnie w tym przypadku ów wyjątkowy wypadek zachodzi.

Przede wszystkim organ wnioskujący nie zwrócił uwagi na wniosek oskarżonego z dnia 20 października 2020 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w C. – 26 października 2020 r.), w którym skazany wyraźnie prosi o nieprzekazywanie ww. sprawy do K.. W piśmie tym D. G. wskazał, że w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w K. ma zamiar złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze (na rozprawie zaplanowanej na dzień 23.11.2020 r.), a jeśli nie zostanie on uwzględniony, chce zrezygnować z uczestnictwa w rozprawie głównej przed Sądem Rejonowym w K., co spowoduje, że będzie do dyspozycji Sądu Rejonowego w C..

Ponadto przed wystąpieniem z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., który to przepis kreuje instytucję - co jeszcze raz podkreślić wypada - wyjątkową, sąd powinien również szczegółowo rozważyć możliwość zapewnienia oskarżonemu udziału w rozprawie przy użyciu urządzeń technicznych, umożliwiających udział w tej rozprawie na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Z treści postanowienia nie wynika zaś, by organ wnioskujący w ogóle rozważał tę kwestię.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy w C. nie wykazał, by dobro wymiaru sprawiedliwości przemawiało za przekazaniem ww. sprawy Sądowi Rejonowemu w K.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.